

een opleiding tot kunstenaar ontwaakte en nadat verschillende weerstanden overwonnen waren verwezenlijkt kon worden.

Ik herinner mij hoe Julie vertelde, dat het voor haar een groote prikkel was te weten voor hoe moeilijk het teekenexamen doorging, dat noodig was om tot de Rijksacademie toegelaten te worden. Zij nam toen teekenles bij Overman en in den herfst van het jaar 1896 werd zij leerling der Rijksacademie. Drie jaren duurde de opleiding. Prof. August Allebé was directeur der Academie. Na een jaar ging Julie, die bij Prof. Dake en Prof. van der Waay teekenles had gehad, naar de boetseerklasse over. Allebé trachtte wel haar te overreden schilderes te worden. „In u gaat een schilderes verloren,” zeide hij tot Julie. Zij kwam nu echter in 1897 onder leiding van den beeldhouwer Prof. Leenhoff. Deze was een halve Franschman. Zijn moeder was Française, zijn jeugd had hij in Frankrijk doorgebracht, hij had daar gestudeerd en een zekere vermaardheid verworven. Zijn zwager was de beroemde schilder Manet. Leenhoff was vol temperament en enthousiast, hij had eerbied voor de traditie van kunst en cultuur en eerbied voor de natuur. Hij placht te zeggen: „Het moet niet waar zijn, het moet waar lijken.” Deze opvatting heeft Julie aangetrokken en beïnvloed. Zij zocht leiding voor haar werk in de wetten der natuur, niet in een imitatie der natuur, en zij had een open oog voor den rijkdom der traditie in de kunst. Leenhoff leerde een figuur goed en vlug in harmonische proporties in elkaar te zetten en de enkele vormen plastisch te zien. Hij volgde daarin de klassieke Grieksche beeldhouwkunst en ook de meesters der Florentijnsche renaissance. Van een schilderachtige behandeling der plastiek, die toen in mode kwam, was hij afkeerig.

Al in dezen leertijd uitte zich de begaafdheid van Julie voor de kompositie. Zoo werd „Amor en Psyche” (afb. 2) buiten het schoolwerk zelfstandig gemodelleerd. Het is de verrukking over de beweging in het lichaam, de vreugde in de groep van twee lichamen een beweging te laten opkomen en haar grenzen te laten vinden. Het is een melodieus werk. Zoo had onze kunstenaar, die een ijverige en zeer bekwame pianiste was, ook in de muziek een voorliefde voor componisten als Van Beethoven, Mozart en Schubert.

In 1899 werd door de Rijksacademie te Amsterdam een prix de Rome voor de beeldhouwkunst uitgeschreven. Leenhoff spoorde Julie aan mede te dingen. Als ieder echt kunstenaar had zij inspireerende aanmoediging noodig; bovendien had nog nooit een vrouw naar dezen prix de Rome meegedongen. Twee candidaten werden toegelaten, de jonge beeldhouwer Baars en Julie Mijnsen. Het was een moeilijke werktijd. Eerst had de kunstenaar haar rechter arm gebroken en werkte met haar linker hand, toen stierf Baars en wilde zij zich, diep onder den indruk van het gebeurde, terug trekken, zij werd echter door Leenhoff bij haar taak gehouden. Eindelijk overleed onverwachts haar vader. Nu ondervond zij den troost dien arbeid kan geven. Van de twee onderwerpen „Saul en David” of „De lente” had